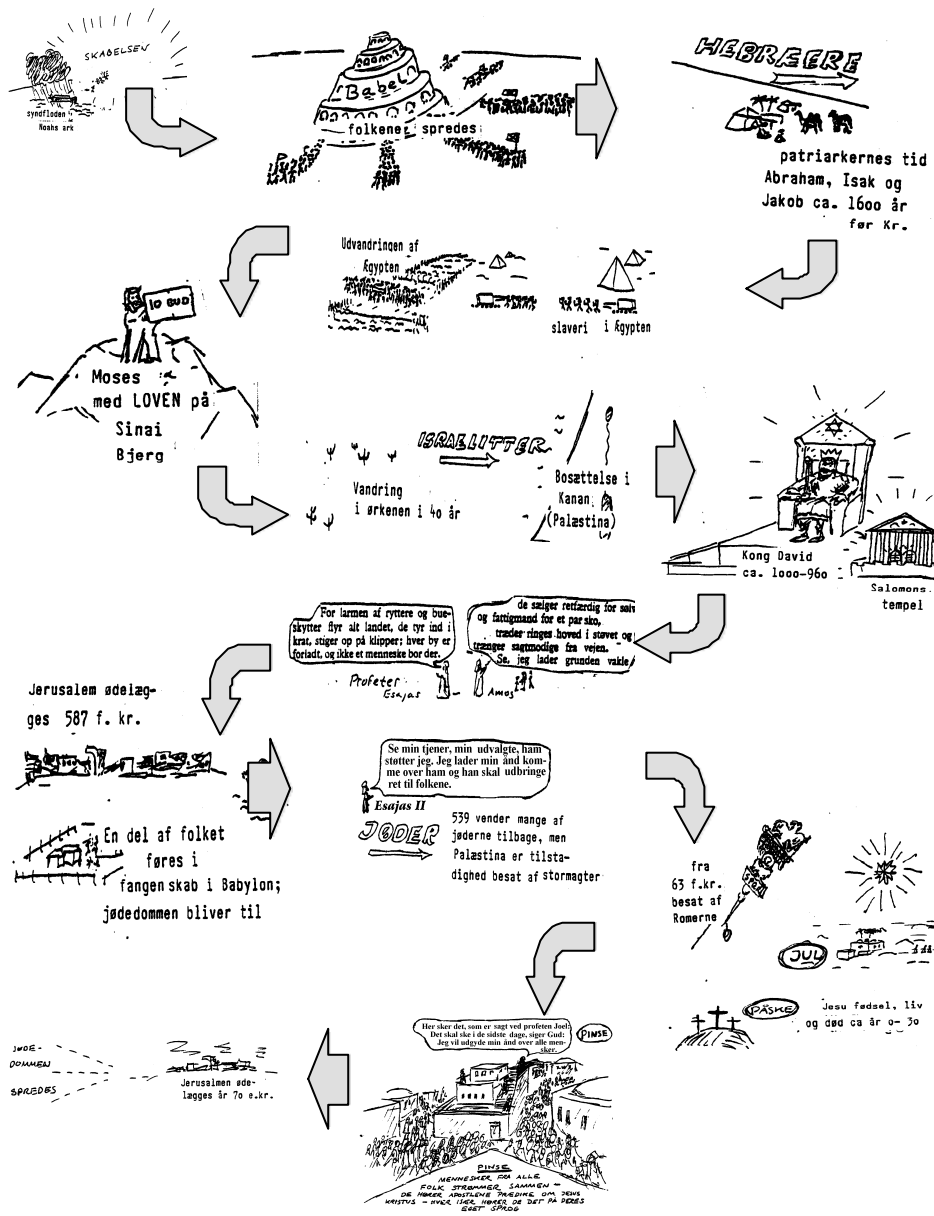

En linie i bibelens historie

de igen og igen længes tilbage til Ægyptens kødgryder og de guder, man i det mindste kunne se. Efter Moses' død slår de sig ned i **Det hellige land**.

De mange fjender gør at de må vælge konger til at lede dem i kampen. De berømteste af dem er **David**, som samler riget, og **Salomon**, som bygger deres tempel (ca 1000 år f. kr.); men magt gør magtsyg. Kongerne bliver ikke bare ledere, men undertrykkere. Gud finder sig særlige talerør gennem de mennesker, som nu kaldes **profeter**. De kritiserer de rige og kongerne for deres magtmisbrug, og har store visioner om freds- og retfærdighedsriget, der skal komme, når Herrens egen kongesalvede (**Messias, Kristus**) kommer. Han skal være så meget anderledes, at hvor han er, skal der være som i Paradis. Men år 587 f.kr. bryder det hele sammen. Babylons kejser erobrer hele området og folket, **jøderne, deporteres til Babylon**. De får 60 år senere lov til at vende tilbage til Jerusalem. Får lov til at genopbygge det ødelagte tempel. Men kun i meget korte periode er folket selvstændigt. Efter babylonerne besætter syrerne landet, efter dem kommer **romerne**.

Jesus fødes. En gruppe jøder følger ham og tror han er **Kristus**. Han bliver henrettet som oprører, men efter hans død, møder disciplene ham igen som opstået af døde og de tror med fornyet styrke at han er Kristus - blot at hans rige er af en helt anden art end verdens kongers - og ikke bare et folks, men alles. Helligånden griber dem - og **pinsedag** samles mennesker med alle slags sprog og de forstår alle hvad disciplene prædiker om. Deres tro bliver til kristendom og Gud skaber sig herefter sit folk bagom og på tværs af nationer og sprog.

Jesus blev født i et folk, som kaldte sig jøder. De brugte også ældre navne om sig selv: Israellitter og hebræere. De første kristne, som var jøder, grækere, romere, arabere og mange flere, så en linie tilbage gennem jødernes historie frem til Jesu fødsel, liv og opstandelse, som er med til at fortælle, hvem Jesus Kristus er. I urtiden var **skabelsen** og paradiset. Men det onde fik greb i menneskets sjæl og det gav sig mange udslag. Et af dem var hovmod. De ville bygge sig et

tårn, som gik til himmelen. **Babelstårnet**. Men Gud stoppede projektet, forvirkede deres sprog, så de ikke længere kunne tale sammen, og folkene spredtes ud over jorden og talte hver sit sprog. Et af folkene var et nomadefolk. I grunden blot en stor familie. Abraham, Isak og Jakob var de første fædrene, **patriarkerne**, som folket fortalte, de stammede fra. Folket vandrede rundt mellem oaserne og de fastboende, og hyppigt slog de sig ned i Det hellige Land (Kanaan, Palæstina,

Israel). De fortalte, hvordan Gud havde sagt til patriarkerne, at det var deres land. En hungersnød drev dem til **Ægypten**. Der blev de et stort folk. Først havde de været velkomne gæster, efterhånden blev de nærmest slaver. På underfuld vis bliver de befriede. Gud lader **Moses**, som var opdraget ved det ægyptiske hof, føre dem ud af landet. Moses modtager **De ti bud** på Sinaj-bjerg, samler folkets love, og leder dem i de **40 år**, de må vandre rundt i ørkenen. At det tager så lang tid er en straf for at

יהודה